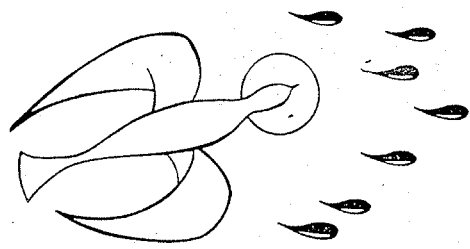

MATOUŠ

ČÍSLO 61

Svatodušní doba 2009

Příjď Duchu svatý, k nám.

Občasník farního společenství Fryšavy a Sněžného.

Bůh má smysl pro humor.

Kdosi moudrý usoudil, že nakolik je člověk otevřený působení svatého Ducha, pozná se podle toho, kolik má smyslu pro humor.

Prokop Sistrzonek, převor benediktinského kláštera, je o tom zřejmě také přesvědčen. V rozhovoru s Alešem Palánem říká:

Jste jedním z nejviditelnějších představitelů církve na veřejnosti. Čím se musí lišit jazyk, kterým mluvíte dovnitř církve, od toho, jakým mluvíte ven, do světa?

Dvojitý jazyk mi čím dál tím více činí problémy. Už mnohokrát jsem se při přípravě kázání ptal: Budou mi rozumět? Rozumím já sám sobě, užívám-li běžný „církvní slovník“? Je asi na čase „přeložit“ i mnohé oficiální církevní dokumenty do srozumitelného jazyka. Mnohdy se do nich chci začíst, a zjistím, že nechápu, co „tím chtěl básník říci“. Hodně přemýšlím o tom, že Ježíš používal slova běžného života jako „semeno, kbelík, ovce, mince, ryba, síť“, a přesto mluvil o hloubce Boží lásky k nám. A lidé mu dokonale rozuměli.

Při veřejných vystoupeních používáte často vtipy. Jak ve všedním dni nacházíte místa pro zasmání?

Jsem přesvědčen, že Pán Bůh má smysl pro humor. Vezměte si biblický příběh o stavbě babylonské věže. Lidé chtěli postavit něco, co bude dosahovat až do nebe, k Bohu. A Bůh ironicky říká: „Musím tam sestoupit a podívat se, co to vůbec dělají!“ Humor je podle mne způsob,

jak získáváme nadhled nad jakoukoliv situací. A ten odstup je důležitý, aby se mě nezmocnila pýcha či zoufalství.

Z toho důvodu mám rád humor. Objeví-li se v tragických chvílích vtip, je to pro mě radostné znamení, že lidé nepropadají beznaději.

Přejeme vám,
abyste se dokázali otevřít působení svatého Ducha.

Vaši kněží

P. Pavel a Ladislav

NÁZVY DUCHA SVATÉHO

„Duch svatý“, je jméno pro toho, kterého oslavujeme s Otcem i Synem.

Výraz „Duch“ je překladem hebrejského slova „ruah“.

Když Ježíš ohlašuje a slibuje příchod Ducha svatého, nazývá ho „Paracletos“, doslova: „Ten, který je přivolán“. „Paracletos“ se obvykle překládá „utěšitel“ nebo „příměluvec“. Pán nazývá Ducha svatého „Duchem pravdy“.

Kromě toho nalzáme v Novém zákoně pojmenování: „Duch Kristův“, „Duch Páně“, „Duch Boží“ a „Duch slávy“.

JSEM OBRAZ TROJEDINÉHO BOHA

Meditace:

Jsme tu shromáždění, abychom oslavovali a obdivovali tajemství Nejsvětější Trojice.

Obdivovat? – Možná vám to zní neobvykle. Chápu. Naše generace je už unavena množstvím „obdivuhodných“ událostí, nových objevů – už se odnaučila divit.

Kdyby nebylo té naší unavenosti, museli bychom víc, než se divit: – užasli bychom při zamyšlení nad bohatstvím Božího života.

Vím, že je málo naděje, že se ve vás právě dnes probudí dítě, které se umí zastavit nad něčím neznámým a zapomenout na chvíli na celý svět a být jen sama pozornost. Přesto vás zvu: pojďme obdivovat tajemnou krásu Božího bytí v Nejsvětější Trojici.

Nemáme žádnou naději, že to tajemství pochopíme.

Můžeme mystet jen v lidských – ne Božích – představách. Má to nevhodu, že tím dráždíme ateisty: Jim se pak zdá, že člověk si vymyslel Boha podle svých představ, že Bůh je obrazem člověka. Ale protože my dobře víme, že je to naopak, že člověk je právě obrazem Božím, pokusme se zahlednout v nás, lidech, něco z Božského originálu.

My lidé máme také trojedinost. Máme bytí, máme poznání, máme lásku.

Z harmonie těchto tří složek vzniká akord, souladný celek lidského života.

Jenom to prvé – samotné bytí – to má rostlina.

Bytí a schopnost poznávat – to má zvíře.

Bytí, poznání a lásku – to má člověk, obraz Boží.

Vědí to muzikanti i nemuzikanti, že v libě znějícím akordu, tercii, musí být všechny tři tóny v pořádku. Tak je to i u člověka. Kde to skřípe, kde je rozvrat, tam vypadla některá složka tohoto akordu:

- To první, bytí – nás zavazuje vážít si života, netoužit po smrti, odmítat sebevraždu a vraždu. Pohrdat životem – svým i jiných je – pohrdání dárce bytí – Bohem.

- Druhá složka – schopnost poznání, zvidavost, plní lidské bytí těmi největšími dobrodružstvími: radostí z poznávání dosud neznámého, radostí z objevů. Nestát o poznání, o nic nového, o novoty, je pohrdání rozumem, návrat k bytí pařezitému.

- Třetí složka, schopnost lásky, – je nejmocnější faktor lidského života. Kdo jí pohrdá, kdo ji odmítá, odlidšťuje svou existenci na zvířecí a tím se vzdaluje i Bohu.

A vzpomeňte si, že Pán Ježíš řekl: „Podle toho pozná svět, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku...“ Rozumíš? Natolik jsi obrazem Božím, nakolik umíš milovat, nakolik jsi jiným milý.

Pojďme si zopakovat, co jsme nad tajemství Boží Trojice vypořizovali:

- Bůh – původ všeho, je Bůh Otec – tvé bytí je dárek od něho.

- Bůh – Slovo, Moudrost – Syn. Jeho dar je zjevení, všechno poznání, radostná zvěst Evangelia.

- Bůh – zosobněná láska – je Duch svatý. Laskavá tvář tvoje je zrcadlem lásky Boží.

Mé bytí se stává Božím tak, jak rostu v poznávání, v tvůrčí práci, jak rostu v lásce. To je život svatě Trojice v člověku, Boží soulad, akord.

Jak je to krásné! Je vpravdě spravedlivé, - vpravdě se sluší, - abychom za to vše Bohu s obdivnou radostí děkovali.

Co si dnes zapamatujeme: moje tvůrčí práce, moje vzdělávání a učení, moje laskavost, to je život Boží Trojice ve mně.

Bože, címe tvé tajemství Původce a Cíle všeho jsoucna. Děkujeme ti, žeš nám v našem bratru Ježíši vyšel vstříc. Radujeme se v tvém Duchu a prosíme tě:

- Shlédni na nás svět, který jsi stvořil, a nedopusť, abychom si jej svým nerozumem ničili.
- Shlédni na nás lidi, kterým jsi v Synu Ježíši ukázal cestu Božích dětí, abychom tě hledali a nalézali.
- Shlédni na svou církev, aby byla nositelkou tvého Ducha a v něm sloužila všem.
- Shlédni na naše společenství, ať rosteme ve víře, naději a lásce.

Buď sláva Bohu Otci i Synu i Duchu svatému, jako byla na počátku, tak nyní i vždycky, až na věky věků.

Sm

BIŘMOVÁNÍ

jako výbava do života

BIŘMOVÁNÍ

Biřmování je dovršení křtu a považuje se za svátost křesťanské dospělosti, při které přijímáme plnost darů Ducha svatého. Kdo je biřmován, dostal všechno potřebné vybavení k tomu, aby byl odvážným svědkem Ježíše ve světě.

Biřmování můžeme přirovnat k super moderní a profesionální výbavě sportovce. Výbava je důležitá, ale musí se k ní ještě přidat dobrá technika, a ta se získá jen trénováním. Úspěšný sportovec musí věnovat mnoho času trénování.

Co vše může být duchovním trénováním? Třeba meditace, četba Písma svatého, skutky lásky k druhým, sebezápor, přijímání svátostí, diskuze o víře s druhými.

Ovšem můžeš se klidně setkávat s lidmi, kteří jsou biřmováni, ale v jejich životě to není vidět. Podobají se lidem, kteří mají doma ve skříní

nejmodernější lyžařskou výbavu, ale nejen že ji nepoužívají, ale ani se nesnaží na lyžích naučit jezdit.

KMOTR

Při biřmování si volíme kmotra nebo kmotru. Jejich úkolem je pomáhat nám na cestě víry. To znamená, že se za nás alespoň modlí. Být kmotrem je zodpovědná služba. Obecně platí, že kmotr (u křtu i u biřmování) musí mít více jak 16 let, musí být biřmovaný katolík a žít životem víry. Nesmí to být otec či matka kmotřence. Vychovávat a pomáhat svým dětem patří přece i tak mezi jejich povinnosti a příznejíme si, úplně stejnou radu mnohdy radši slyšíme od kamaráda než od rodičů. Dříve to mělo ještě další význam. Křestní kmotr měl povinnost vychovávat svého kmotřence, když mu zemřeli rodiče. To pak vznikalo zákonné příbuzenství.

PATRON

Kdo se připravuje na přijetí svátosti biřmování, ten se také zamýšlí nad dalším jménem, které si dá. Co znamená a k čemu slouží? Tak jako se má za nás pomodlit a pomáhat nám kmotr, tak si u křtu a biřmování volíme nějakého svatého, kterého prosíme, aby se za nás také přimlouval. Tak se náš patron stává především přítelem a průvodcem na cestě životem. Půjde většinou o svatého, který je ti sympatický, který tě přitahuje příkladem svého života.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

HLEDÁNÍ BOHA

Co máme dělat, když chceme poznat Boha? Jednu cestu naznačuje odpověď Filipovi (Jan 14,8-9).

Filip mu řekl: „Pane ukaž nám Otce a víc nepotřebujeme.“

Ježíš mu odpověděl: „Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš? Kdo vidí mne, vidí Otce. Jak tedy můžeš říkat: Ukaž nám Otce?“

Filip měl poznat Boha skrze zkušenost s jeho Synem, protože o Ježíši se dá říct: „Celý táta!“ Stejně tak my můžeme poznat Boha skrze zkušenost s přesvědčivým svědectvím křesťanů. I my jsme adoptované děti, i o nás by mělo platit: „Celý táta!“ Pokud tomu tak není, křesťanství zákonitě odumírá jako ratolest, která nenese své plody.

Jinou cestou poznání Boha je návod z horského kázání (Mt 5,8): „Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uží Boha.“ Pokud je náš způsob života dobrý, neustále se zlepšuje i naše poznání Boha.

Máme jistotu, že Bůh nás slyší a zná naše problémy dříve, než ho prosíme.

Isolovanost lidí od Boha je podle mne důsledek dědičného hříchu. Místo přímé komunikace máme němohru. Z Boha se stal „velký mlčoch“, který se v mnohém chová jinak než reální lidé či rodiče. Teorie dědičného hříchu nepopisuje jen nějakou historickou událost, která se stala kdysi dávno, možná před 150 miliony let. Popisuje žitou zkušenost, na niž si může sáhnout každý z nás a která je součástí naší každodenní zkušenosti.

Cílem křesťanství je budování lepšího světa tím, že odstraňujeme zlo především v sobě a pak i ve světě. V tomto snažení mohou být opravdoví a poctiví i nevěřící, a pak takoví nevěřící směřují ke stejnému cíli jako křesťané a obě skupiny se musejí dříve nebo později sejít. Jde o to, překonat nedorozumění a neznalosti obou stran. To je podstata ekumenismu.

„Ekumena“ je řecké slovo, které v novozákonní době označovalo obydlený svět, tehdy známou část světa.

Cílem ekumeny nemůže být naprostá názorová shoda, protože to je neuskutečnitelný cíl, ale obrušování těch rozporů, které jsou umělé či zbytečné (Mk 9,36):

Jan mu řekl: „Mistře, viděli jsme kohosi, kdo v tvém jménu vyhání démony, ale s námi nechodil; i bránili jsme mu, protože s námi nechodil.“

Ježíš však řekl: „Nebraňte mu! Žádný, kdo učíní mocný čin v mém jménu, nemůže mi hned nato zlořečit. Kdo není proti nám, je pro nás.“

Kristus nejvíce kritizoval farizeje, ne Římany. Čím je nám někdo názorově bližší, tím více nás dráždí zbytky názorových rozdílů. To je přirozené, ale rozdílly se často uměle nafukují.

Srdcem církve je mše. Tam se vzájemně propojují jednotliví věřící mezi sebou navzájem, ale především se celá církev fyzicky navazuje na Krista. Mše musí být centrem pulzujícího života církve na všech úrovních.

Křest je takové nastoupení do vlaku, ze kterého zase můžeme vypadnout kvůli hříchu. Zpátky do vlaku se dostaneme pomocí lítosti a svátostí smíření. Kněžstvím se ve vlaku stáváme průvodčím. Břimováním jsme posláni, abychom druhým lidem pomohli do toho vlaku nastoupit. Svátost nemocných má být pomoc, aby člověk unesl tíhu nemoci a

eventuálně umírání. Eucharistie je pokrm, který zaručuje cestujícím přežít v tomto prostředí.

Jsou případy, kdy se lidé kvůli historickým či osobním důvodům nestali, nebo nemohli stát křesťany. I ti mohou být spaseni, pokud žijí vnitřně poctivý život. To se týká nejen těch, kdo se s křesťanstvím nikdy neseťkali, ale stejně tak i těch, kterým bylo křesťanství předkládáno nepřijatelným způsobem.

Svátost eucharistie neboli svaté přijímání je z pohledu laika bílá oplatka s vínem, které dostávají věřící v kostele. Na první pohled nic převratného, ale čím víc o ní víme, tím více nás okouzluje.

Křesťané jsou o ní přesvědčeni, že je to samotný Ježíš přítomný ve způsobách chleba a vína.

Pokud chcete pochopit, co ta věta znamená, projděte si úvahu, která vedla k jejímu vzniku. Kristus při poslední večeři dal učedníkům chléb se slovy: „Toto je mé tělo.“ A podobně o vinnu řekl, že je to jeho krev. Myslel to obrazně nebo doslova? To byla velká otázka už na samém začátku celého příběhu, který popisuje šestá kapitola Janova evangelia.

Tento text obsahuje mnoho detailů a místopisných údajů, které podporují názor, že máme před sebou záznam reálných událostí.

Kristus zdůrazňuje, že stejně jako chléb sytí tělo, on sytí nitro (Jan 6,35):

„Já jsem chléb života, kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.“

Židé se mezi sebou přeli: „Jak nám ten člověk může dát k jídlu své tělo?“

„Kdo jí tento chléb, živ bude navěky.“ To řekl, když učil v synagoze v Kafarnaum.

Tento citát je vlastně jedním z hlavních pilířů, o které církev opírá své přesvědčení, že eucharistie není jen obrazné požívání Božího těla. Je to opravdové fyzické sjednocení s živým Ježíšem, které později umožňuje stejně reálné a fyzické vzkršení nás samých z mrtvých. Takové přesvědčení tedy vyplývá z toho, že Kristus to takto mnil – ne že si to tak církev vymyslela. Popsaná scéna totiž není výsledkem nějakých stálých teologických úvah, ale byla pravděpodobně sepsána během pár let po Ježíšově smrti.

Ježíš říká: Stejně jako já mám život z Otce, vy musíte čerpat život ze mne. Kristus ve svých zázracích nebyl omezen fyzickou vzdáleností.

Dokázal uzdravovat na dálku. Proto ani jeho působení v eucharistii není fyzickou vzdáleností nijak omezeno.

Jeronym Klimes:

Psychologovo svědectví o Kristu.
Portál 2008.

SEDM SKUTKŮ MILOSRDENSTVÍ PRO DNEŠEK

Klíčové slovo současné společnosti zní: spravedlnost. „Musím se domoci svých práv!“ „To je mé nezadatelné právo!“ Je samozřejmě správné, jsou-li zajištěna základní práva lidí, zvlášť postižených nebo dětí. Nic proti možnosti bránit se proti zvlí a násilí před soudem. Ale díky paragrafům náš svět lidštější nebude. Kromě spravedlnosti potřebujeme slitování, lásku, která chce být k druhému dobrá.

Slovo milosrdenství téměř vymizelo ze slovníku současných lidí. Zato v bibli je velmi časté. Rozumí se jím skutky křesťanské lásky k bližnímu, jimiž křesťan naplňuje Ježíšovo přikázání: „Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec.“

Beze sporu i nadále platí všech sedm známých skutků tělesného milosrdenství – ty spočívají v tom, že dáváme najíst hladovému, že hostíme toho, kdo nemá střechu nad hlavou, že oblékáme toho, kdo nemá co na sebe, že navštěvujeme nemocné a vězněné, že pohřbíváme zesnulé. Učit, radit, těšit, posilovat, odpouštět a trpělivě všechno snášet – jsou jak víme, zase skutky duchovního milosrdenství.

Podoba milosrdenství se však proměňuje. Jak by mělo milosrdenství vypadat dnes, ve společnosti, kde jsou státem garantované sociální jistoty a péče:

1. Říci ělověku: Patřís sem

To, čeho se naše společnost často chladně a nemilosrdně dopouští, je, že některé lidi zatlačujeme na samý okraj: nezaměstnané, psychicky nemocné, staré, cizince... atd. Proto bychom měli do svého okolí všemi možnými způsoby vysílat poselství: „Nejsi vyžděděnc“, „Patřís k nám“ – třeba i v rámci své farnosti – to je velmi aktuální dílo milosrdenství...

2. Naslouchám ti

Často můžeme slyšet přání: „Udělej si na mne jednou trochu času, „Jsem tak sám!“, „Nikdo mě neposlouchá!“. Hektický moderní život, ekonomický pohled na výkony služeb nutí k pokud možno rychlému a

efektivnímu jednání. Je většinou velice málo prostoru k tomu, abychom jednou konečně mohli druhému naslouchat. Mít čas se posadit a člověka vyslechnout. Je paradoxní, že právě v době technicky vyspělé moderní komunikace je tento skutek milosrdenství tak naléhavý.

3. Mluvím o tobě dobře

Co dnes také chybí, je ocenění druhého. Chtít, aby se bližní cítil dobře, aby byl brán ohled na jeho osobu a jeho potřeby. Mluvit pozitivně o lidech, o situaci, o práci, o vztazích – vidět na nich především to dobré, to je milosrdenství dneška. Nemohli by třeba být občas milosrdnější i kritici církve?

4. Jdu kousek s tebou

Mnohým lidem nestačí jen rada. V komplikovaném světě potřebují pomoc při prvých krocích, dokud nedostanou sílu a odvahu jít dál sami. Poselství tohoto skutku milosrdenství zní: „Dokážeš to! Pojď, pomohu ti začít!“ A to nejen v sociální oblasti, ale i při hledání smyslu života, víry. Někteří lidé potřebují o Bohu promluvit, hledat odpověď na své otázky a jít s námi kus cesty za Bohem...

5. Rozdělím se s tebou

Ani v budoucnu se asi nedočkáme zcela spravedlivé společnosti. Ať už se dělíme o peníze, vlohy, nebo čas, potřeba pomoci těm, kteří si sami pomocí nemohou, zůstává nutná. Ve vzrůstající anonymitě dnešního světa získává velkou závažnost přísloví: „Sdílená bolest je poloviční bolest, sdílená radost je dvojnásobná radost.“

6. Navštívím tě

Vyhledat druhého je lepší, než čekat, až on sám ke mně přijde. Když se navzájem navštívíme, vytváříme společenství, budujeme vztahy. Vyjdeme vstříc i těm, které neznáme – jsou známi Bohu a to by mělo stačit.

7. Modlím se za tebe

Kdo se za druhé modlí, začne se na ně dívat jinýma očima, potkává se s nimi jinak. I nekřesťané jsou vděční, když se za ně někdo pomodlí. Řekni jako matka, jako otec svému dítěti: „Modlím se za tebe!“ Modlitba

přináší pozhánání – modleme se za sebe navzájem, především tam, kde je napětí, kde se vztahy bortí, kde již slova nic nezmohou.

Joachim Wanke, biskup z Erfurtu
(Z časopisu Naše rodina)

xxxxxxxxxxxxxx

SVATBA

Manželství vydrží déle než volné svazky, protože při všeobecném pocitu ohrožení se to ve dvou lépe táhne, říká v Lidových novinách Jeroným Klimeš, odborník na partnerské vztahy.

LN Počet svateb stoupá. Souvisí tento fakt s přicházející krizí?

Určitě, platí přece pravidlo, že v době nestability lidé uzavírají sňatky a mají více dětí než obvykle.

LN Jak si to vysvětlujete?

Svatba je přípravou na katastrofické situace. Při obřadu lidé slibují, že spolu budou snášet dobré i zlé okamžiky. Je to vlastně manifest toho, co všechno jsou ochotni společně snášet po celý život. Tento rituál má velké kouzlo, protože člověk ví, že na rány osudu nebude sám. Samozřejmě je to přání, ale pozitivní dopad na stabilitu vztahu je jasný. Manželství vydrží déle než volné svazky, protože při všeobecném pocitu ohrožení se to ve dvou lépe táhne.

LN Ale není příliš hazardní zplodit dítě do nejisté doby?

Takhle racionálně moc lidí nepřemýšlí. Například populační vlna nazývaná Husákovy děti, je podle mne reakcí na trauma v osmašedesátém roce. Myslím, že díky krizi se narodí v Česku více dětí.

Navíc podle výzkumu větší každé dítě stabilitu svazku o třetinu oproti vztahu, kde je o dítě méně. Takže tři čtyři potomci partnerství významně posílí. Děti totiž manželé spojují. Kvůli starostem o potomky muž a žena jsou si vzácnější, vzniká méně konfliktních situací.

LN Hodně lidí nyní žije samo. Nastává konec tohoto období?

V určitém věku, řekněme tak od třiceti let, už chlastačky, večírky a lyžovačky na ledovcích nejsou, co za mlada. Být vzhůru přes noc je lákavé, když nám to rodiče zakazují. Ale když už je člověku skoro čtyřicet a probdí celou noc, aby poslouchal pořad stejné řeči a přitom ví, že tímhle tlacháním se stejně nic nevyřeší, najednou zjistí, že slovo „užít

si“ ztratilo smysl, protože absolvovat večírek nebo lyžovačku s partou je už pořádná dřina.

Navíc ve třiceti obvykle zjistí, že pokud chce založit rodinu, potřebuje spíše člověka vhodného pro výchovu dětí než vymetače večírků.

LN Až krize odezní ?

Společnost musí obecně vystřízlivět z blahobytu. Lelkování si člověk pořádně užije, jen když před tím tvrdě pracoval. Protože lelkovat, potom lelkovat a mezitím si ještě pofelkovat je totální prázdnota. Rodina je přece jen přirozený útvar. Jen si užívat, nemít závazky, nezaložit rodinu – takové typy vyhnou. Přežiji jenom ti, kteří si pořídí děti na zlé časy.

MAT

xxxxxxxxxxxxxx

Z DÍLNY DUCHA SVATÉHO

Ideální den nepřijde. Ideálním dnem je dnešek, když ho z něho uděláme.

Umění odpočívat je součástí umění pracovat.

Kdo nezná volné chvíle, ten nežije.

Bůh ti dal obličej. Smát se musíš sám.

Hrej si, abys uměl být vážný.

Bohatství člověka měříme podle věcí, které může postrádat, aniž by přitom ztratil dobrou náladu.

Nemůžeme-li se něčemu vyhnout, měli bychom si z toho aspoň dělat legraci.

Dopravdy žít, to je na světě to nejcennější. Většina lidí pouze existuje, jinak nic.

MODLITBA K DUCHU SVATÉMU

Zde jsme, Božé, Duchu svatý,

zde jsme i s přetěžkým břemenem svých hříchů.

Přijď k nám a zůstávej s námi,

svou milostí se vlej do našich srdcí!

Uč nás, co máme činit a kam dospět,

ukauž nám, jak máme působit,

abychom se ti díky tvé pomoci ve všem zalíbili.
Ty sám nám vnukni naše rozhodnutí
a sám je učiň skutkem,
neboť jen tobě s Otcem a Synem
náleží všechna velebnost a sláva.
Ty, jenž nade vše miluješ poctivost,
nedopusť, abychom uvedli ve zmatek tvůj spravedlivý řád.
Ať nás nesvede s cesty nevědomost,
neovlivní lidská pochvala a přizeň,
nepokazí úplatnost či falešné ohledy.
Dej, ať nás s tebou pojí jedině tvá milost,
abychom byli v tobě svorně zajedno
a v ničem se neuchýlili od pravdy.
Ať s veškerou oddaností tvých dětí
ve všem setrváme na pravosti víry,
aby se naše myšlení zde
v ničem nerozcházeło s tebou
a ve světě budoucím
abychom za dobrou práci došli věčné odměny.
Amen.

NEDELNÍ BOHOSLUŽBY V NAŠICH FARNOSTECH.

Ve Fryšavě	8,45 hod
Ve Sněžném	10,30 hod
V Krásném v sobotu	17,45 hod

.....
Matouš: farní občasník, pro vnitřní potřebu vydává farnost Fryšava